

Odluka:

PŽ-4807/2024-3

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ-4807/2024-3

ECLI broj: ECLI:HR:VTS:2025:732

Datum odluke: 25.02.2025

Vrsta odluke: Presuda

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-4807/2024-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Željka Šimića, predsjednika vijeća, Radovana Raduke, suca izvjestitelja i Davora Pustijanca, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja NŠ, [adresa], OIB: [osobni identifikacijski broj], zastupanog po punomoćniku Hrvoju Katušiću, odvjetniku u Dubrovniku, protiv tuženika LEDA d.o.o., Dubrovačka cesta 20, Korčula, OIB: 19131454393, zastupanog po punomoćniku Anti Dragičeviću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o tuženikovoј žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj P-22/2021-56 od 31. listopada 2024., u sjednici vijeća održanoj 25. veljače 2025.

p r e s u d i o j e

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj P-22/2021-56 od 31. listopada 2024. u točkama I., II. i V. njezine izreke.

Obrazloženje

1. Pobijanim dijelom presude presuđeno je:

„I. Utvrđuje se postojanje i osnovanost tražbine prvog višeg isplatnog reda tužitelja NŠ u stečajnom postupku nad tuženikom u iznosu od 53.518,17 eura.

II. Utvrđuje se postojanje i osnovanost tražbine drugog višeg isplatnog reda tužitelja NŠ u stečajnom postupku nad tuženikom osnovom otpremnine i zatezne kamate na istu u ukupnom iznosu od 18.580,27 eura.

V. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 4.023,90 EUR sa zateznom kamatom od dana donošenja presude do naplate po referentnoj stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja uvećanoj za 3 (tri) postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku osam dana.“

2. Tako je prvostupanjski sud odlučio na temelju odredaba čl. 92., 93., 121., 122. i 126. Zakona o radu („Narodne novine“ broj: 93/14, 127/19, 28/19, 151/22 i 46/23; dalje: ZR) u vezi s čl. 138. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 71/15, 104/17 i 36/22; dalje: SZ) nakon što je na temelju nalaza i mišljenja sudskog vještaka utvrdio iznose bruto plaće, razlike plaće i otpremnine koja pripada tužitelju. Prigovor tuženika, u odnosu na od strane vještaka obračunati iznos plaće, naknade plaće i otpremnine, da radniku pripadaju neto iznosi plaće i otpremnine dok da bruto iznos tražbina tuženik treba isplatiti Republici Hrvatskoj pa da radniku ovdje tužitelju ne pripadaju bruto iznosi i oni se ne utvrđuju kao tražbine radnika, neosnovan je i za istaknuti je da je odredbom čl. 92. st. 4. ZR-a propisano da se plaća obračunava i isplaćuje u bruto iznosu. Stoga su zakonski utemeljena pravna stajališta tužitelja da je predmet ovog parničnog postupka utvrđenje osporene tražbine, a budući da Ministarstvo financija Republike Hrvatske nije prijavilo tražbinu po osnovi doprinosa na plaću tužitelja za čitavo vrijeme nezakonitog ugovora o radu, to da se tužiteljeva tražbina ima isplatiti i utvrditi u bruto iznosu jer da će se prilikom isplate neto iznosa ona rasporediti Ministarstvu financija na dužne doprinose. U protivnom da bi tužitelj bio oštećen za svoja prava po osnovi doprinosa iz mirovinskog osiguranja. Budući da se tražbine u stečajnom postupku prijavljuju i isplaćuju po zakonu propisanim isplatnim redovima to nije moguće u stečajnom postupku utvrditi niti isplatili onu tražbinu koja nije prijavljena, a kako je nesporno utvrđeno u ovom postupku da Ministarstvo financija u stečajnom postupku nije prijavilo tražbinu osnovom doprinosa na bruto plaću tužitelja to ne stoji osnovanim prigovor tuženika. Sam vještak kod svog usmenog izlaganja dopunskog vještačenja navodi, a vezano za način obračuna plaće, da se plaća dogovara u bruto iznosu i da se prilikom isplate bruto plaće obračunavaju svi doprinosi i porezi, zaključuje prvostupanjski sud.

3. Tuženik u žalbi navodi da je tužitelju dosuđeno pravo na ukupan trošak plaće, dok se Stečajnim zakonom pod plaćom kao tražbinom prvog višeg isplatnog reda može smatrati plaća u bruto iznosu. U prilog toj tvrdnji govori i Zakon o radu koji razgraničava ta dva pojma u članku 90.: (7) Plaća iz stavka 1. ovoga članka je plaća u bruto iznosu koji se sastoji od iznosa za isplatu radniku i javnih davanja iz plaće u skladu s posebnim propisima; (8) Ukupan trošak plaće, u smislu ovoga Zakona, je trošak plaće iz stavka 7. ovoga članka, uvećan za trošak javnih davanja na plaću u skladu s propisima o porezima i doprinosima. Nadalje, Republika Hrvatska je vjerovnik doprinosa, kao i kamata na doprinose, dakle radniku je kao vjerovniku mogla biti utvrđena jedino neto plaća, nikako ukupan trošak plaće i kamate na javna davanja iz plaće i na plaću.

4. Žalba nije osnovana.

5. Nakon što je pobijani dio presude ispitan na temelju odredaba čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP), u granicama žalbenih navoda, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka, ovaj sud je našao da je prvostupanjska presuda pravilna i osnovana na zakonu.

6. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje tražbine s osnove bruto plaće, razlike plaće i djelomičnog iznosa otpremnine kao tražbine prvog višeg isplatnog reda i tražbine s osnove djelomičnog iznosa otpremnine kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, sve u stečajnom postupku koji se vodio nad tuženikom.

7. U tijeku postupka nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti te je prvostupanjski sud, nakon provedenog, stručnog i objektivnog, vještačenja, koju ocjenu prvostupanjskog suda prihvaća i ovaj sud, pravilno i detaljno obrazložio zašto tužitelj ima pravo na plaću, razliku plaće i otpremninu sa zateznim kamatama, sve u utuženom razdoblju. Stoga su neosnovani svi žaliteljevi navodi kojima tuženik to osporava, s tim da je prvostupanjski sud, u točki 31. obrazloženja pobijane presude, pravilno i detaljno obrazložio i zašto nije izveo

dokaz, predložen od tuženika, na okolnost da tužitelj u nije nastala ikakva izgubljena zarada.

8. Pravilno je i pravno shvaćanje prvostupanjskog suda kako „budući da Ministarstvo financija RH nije prijavilo tražbinu po osnovi doprinosa na plaću tužitelja za čitavo vrijeme nezakonitog ugovora o radu, da se tužiteljeva tražbina ima isplatiti i utvrditi u bruto iznosu“ jer da bi „u protivnom tužitelj bio oštećen za svoja prava po osnovi doprinosa iz mirovinskog osiguranja“. Takvo pravno shvaćanje posredno proizlazi i iz presuda ovoga suda poslovni broj PŽ-4760/2020-2 od 11. ožujka 2021. i PŽ-242/2023-2 u kojima je navedeno da „ako ni stečajni upravitelj prema članku 257. stavku 3. Stečajnog zakona ne sastavi popis tražbina radnika i prijašnjih radnika (i) u bruto iznosu, (...), Republika Hrvatska sukladno članku 167. i 257. stavku 1. Stečajnog zakona mora u stečajnom postupku prijaviti tražbinu proračuna, zavoda ili fondova u skladu s posebnim propisima u visini pripadajućeg dijela ukupnog troška plaće ili naknade plaće jer bi u protivnom izgubila pravo na namirenje te tražbine“ te da stoga postoji „pravo tuženika (Republike Hrvatske) da u stečajnom postupku prijavi tražbinu proračuna, zavoda ili fondova u skladu s posebnim propisima u visini pripadajućeg dijela ukupnog troška plaće ili naknade plaće kao tražbinu prvog višeg isplatnog reda“.

9. Dakle, iz citiranog pravnog shvaćanja sadržanog u citiranim odlukama ovoga suda proizlazi da postoji pravo Republike Hrvatske da, sukladno odredbi čl. 138. st. 1. SZ-a, prijavi tražbinu proračuna, zavoda ili fondova u skladu s posebnim propisima u visini pripadajućeg dijela ukupnog troška plaće ili naknade plaće, ali to ne znači da u slučaju u kojemu ona to ne učini, na to ne bi imao pravo ovdje tužitelj kao radnik. To, ponavlja se, iz razloga jer bi u protivnom zbog propusta vjerovnika Republike Hrvatske, tužitelj bio oštećen za svoja prava po osnovi doprinosa iz mirovinskog osiguranja, kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud.

10. Na to uostalom posredno upućuje i obrazloženje Vlade Republike Hrvatske odredbe čl. 25. (kojom je izmijenjen čl. 138. SZ-a) prijedloga Zakona o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona koji je Zakon zatim u tom obliku donesen i objavljen u „Narodnim novinama“ broj 104/17. Naime, u tom obrazloženju je, među ostalim, navedeno da prijašnja definicija nije bila terminološki usklađena s posebnim propisima koji uređuju isplatu plaće, doprinose prema plaći te pripadajući porez i prirez, kao i da „u prilog predloženoj izmjeni govori i Zakon o doprinosima kojim je propisano kako je poslodavac prilikom isplate plaće dužan obračunati i isplatiti sve doprinose iz i na plaću, a postupanje protivno navedenoj odredbi predstavlja kaznenu odgovornost“. Dakle, odlučno je da se, prilikom isplate plaće, obračunaju i isplate svi doprinosi iz i na plaću Republici Hrvatskoj, što će prilikom isplate ovdje dosuđenih iznosa tužitelj, za koje postoji takva zakonska obveza, biti i učinjeno, a posljedično čemu ni tužitelj neće biti oštećen na ranije opisani način.

11. Slijedom svega navedenog, tužbeni zahtjev je u pobijanom dijelu presude pravilno ocijenjen osnovanim, pa je, primjenom čl. 368. st. 1. ZPP-a, odlučeno kao u izreci, jer ne postoje ni razlozi zbog kojih se presuda pobija, a niti razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Zagreb, 25. veljače 2025.

Predsjednik vijeća

Željko Šimić